

[Justitsministeren.]

6. februar 1931 indeholdende international-privatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål.

De bestemmelser i konventionen, som ændres ved den i marts i år indgåede overenskomst, vedrører alene ægteskabsretten.

Den væsentligste ændring er, at der ved en tilføjelse til konventionens artikel 2 tilvejebringes hjemmel for, at lysning, der er foregået i et af de nordiske lande, i vidt omfang kan danne grundlag for en vielse i et af de andre lande. Konventionens hovedregel i artikel 1 er den, at en statsborger i en af de kontraherende stater, der vil indgå ægteskab for en af de andre staters myndigheder, skal have sin ret til at indgå ægteskabet bedømt efter loven i denne stat, såfremt han i de sidste 2 år har været bosat dér og fremdeles er bosat dér, men ellers efter loven i den stat, hvor han har statsborgerret. Efter artikel 2 gælder om lysning og vielse loven i den stat, for hvis myndighed ægteskabet indgås. Ved lysning forstås her ikke blot kundgørelsen om det påtænkte ægteskab, men også fremgangsmåden ved den forudgående prøvelse af ægteskabsbetingelsernes tilstedeværelse.

Den nye regel i artikel 2, stk. 2, går ud på, at lysning — herunder prøvelse af ægteskabsbetingelserne — i vielseslandet ikke kræves, hvis lysning er foretaget i et af de andre nordiske lande og denne lysning stadig har virkning, dog med den indskrænkning, at det anførte kun gælder, såfremt der ved prøvelsen af ægteskabsbetingelserne i lysningslandet er anvendt samme lov, som ville være blevet anvendt i vielseslandet, hvis ægteskabsbetingelserne var blevet prøvet dér.

Dette vil imidlertid være tilfældet i de praktisk vigtigste grupper af eksempler. Jeg tillader mig herom nærmere at henvise til motiverne til lovforslaget.

De andre ændringer, der foreslås i konventionen, består i ophævelsen af nogle i artikel 7 og 9 vedrørende Finland optagne særregler, der ved konventionens indgåelse var motiveret med, at separationsinstituttet var ukendt i Finland. Da separationsinstituttet er indført i Finland i 1948, er disse særregler nu overflødige.

Idet jeg kan oplyse, at de til gennemfø-

relsen af overenskomsten nødvendige lovbestemmelser allerede er vedtaget i Norge og Sverige, skal jeg med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til hurtig og villig behandling i det høje ting.

Jeg har endvidere den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om tillæg til lov nr. 283 af 11. november 1931 angående inddrivelse af underholdsbidrag, fastsatte i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige.*

Efter forslaget bemyndiges regeringen til ved kgl. anordning at sætte i kraft bestemmelserne i en under 1. april 1953 indgået overenskomst mellem de 5 nordiske lande om ændring af den nordiske konvention af 10. februar 1931 angående inddrivelse af underholdsbidrag.

Denne konvention hjemler under visse betingelser adgang til umiddelbart i de andre kontraherende stater at inddrive underholdsbidrag fastsatte i et af de nordiske lande.

Ved overenskomsten ændres enkelte bestemmelser i konventionens artikler 1—3.

Ændringen i art. 1, stk. 1, er sket på foranledning af Norge, hvor der i 1949 blev indført bestemmelser om, at visse ikke retskraftige bidragsafgørelser kan fuldbyrdes på samme måde som retskraftige domme. Da man har følt trang til, at også sådanne afgørelser umiddelbart skal kunne fuldbyrdes i de andre lande, er der givet stk. 1., 2. punktum, en generel affattelse, således at ikke-retskraftige domme, kendelser og beslutninger, der i det pågældende land kan fuldbyrdes efter reglerne om retskraftige domme, på begæring skal umiddelbart fuldbyrdes i enhver af de andre stater. Bestemmelsen er uden betydning for inddrivelse af underholdsbidrag på grundlag af danske bidragsresolutioner.

Ved ændringen af art. 1, stk. 3, foretages der en vis udvidelse af adgangen til i henhold til konventionen at inddrive bidrag til et barn udenfor ægteskab. Selvom en bidragspligtig ikke havde statsborgerret eller bopæl i en stat, hvor underholdspligten overfor barnet er fastsat ved dom eller forelæg, skal det fremtidig være tilstrækkeligt grundlag for inddrivelse i henhold til konventionen, at stævningen eller forelægget i behørig tid er kommet til hans kundskab. Efter kon-